

А ДЕНЬТЪ БЪШЕ ТЪИ ХУБАВЪ

Азъ се спустнахъ къмъ едното отъ дветѣ деца, които се бѣха затичали къмъ чешмата и въ тичането си паднаха.

— Стани, миличко... Човѣкъ не пораства голѣмъ, додето не падне.

То стана и писна, колкото му гласъ държи.

— Защо плачешъ? Удари ли се?

Детето нищо не ми отговори, а само гледаше предъ себе си, пискаше и си бършеше сълзитѣ. Току предъ него лежеше дрѣжката на едната стомна, а самата тя се търкаляше надолу къмъ малката вада, която шуртѣше тихо край плетоветѣ на селскитѣ дворища.

— Стомната!

И, безъ да ми отговори повече, то се хвърли съ окървавено чело къмъ нея. Чакъ тогава забелѣзахъ азъ, че малкото хубаво момиченце си бѣше разбило челото, отъ което шуртѣше кръвъ и багрѣше бледното му, но сочно и миловидно лице.

Неволно азъ бръкнахъ въ джеба си и извадихъ нѣколко лева.

На ти за стомната. И, като придръпнахъ детето до себе си, отрихъ кръвта му съ кърпа.

Момиченцето ме изгледа въ недоумѣние. Азъ чувствувахъ, че то не знае, за какво да ми благодари.